

Някои факти в статията са отразени като в криво огледало, което има и правилни части. Последните не отразяваме. Другите ще изправим и ще ги поднесем на

13 януари 1989 г. Арести на опозиционери

западното общество в истинската им светлина. [...Тодор Живков щедро олекоти програмата на президента Митеран (...) предвидено за след една седмица.]

Ян Амос Коменски казва: "Нещата познаваме каквито са, ако знаем как са станали." Дружество за защита правата на човека /НДЗПЧ - България/ е основано през 1987 г. по инициатива на инж. Илия Минев в неговия дом. Непосредствено след учредяването са оповестени обществеността и милицията.

Съгласно правилата за правните дружества по света, декларирани и приети от ООН, просъществуването на дружеството е легално. При учредяването учредителите са гласували доверие на основателя Минев и той е избран за Председател на дружеството. Няма да се впускаме в подробности относно масовото преследване на учредителите и дейците на дружеството. Председателят насрочва събрание за 24 декември 1988 г. Някой от тридесетте поканени е изиграл ролята на къртица и е съобщил мястото и времето на срещата в милицията. Ченгетата предварително блокират жп- и автогарите в околността на с. Саранци, родното място на Минев. На гара Вакарел 10-15 ченгета, укрити като цивилни, свалят от спрелия влак делегатите на сбирката. Арестуват Минев и 4-5 души го връщат с джипка в Саранци. Другите биват разпръснати като сестри по мъже. Всички те са получили парола предния ден, ако евентуално бъде осуетено събирането от бдителната българо-съветска тайна милиция с цел повторно събиране на друго място. Същата вечер заседанието им успява да се състои. Междувременно домът на Илия Минев е блокиран денонощно от 5-6 леки коли на комсомолци, защото заедно със съпругата си е под домашен арест. Той успява към 4-5 ч. сутринта неусетно да пробие пияната охрана. Към седем същата сутрин Минев се озовава в тайната квартира на член от Ръководството – Иван Найденов /моя милост/. Илия Минев написва писмо до прогонения от режима член-учредител Петър Бояджиев.

Той се намира в Марсилия в откритото там дружество, присъединило се към централното. Членуват и българи, и чужденци, включително една млада еврейка. В писмото пише, че Бояджиев трябва на 10.01.1989 г. да отиде от Марсилия в Париж и оттам да се обади на моя телефон, който не се подслушва. Минев ще бъде в дома ми точно в 10.00 ч., за да се състои разговор между двамата. И наистина това се случва. Илия говори с Бояджиев по актуални проблеми на дружеството и в края на разговора му доверява, че на 11.01.с.г. ще бъде в Пловдив в дома на секретаря на дружеството Петър Манолов. Няколко от по-главните членове на дружеството от различни области на България ще присъстват на тайно събрание. Бдителността на пловдивските ченгета е незначителна, неподозиращи, че П. Манолов е секретарят на дружеството. Разговорът с Бояджиев е към свършека си. Внезапно той помолва Минев да го свърже с Димитър Димитров, прокуден в Лондон. Бояджиев твърди, че настоятел за разговора с него е Димитров. Връзката ще се състои по телефона на Ани Арнолд / Минев и аз не знаем, че Арнолд е българката, дъщеря на проф. Петър Арnaudов, и също е емигрирала/. Тя се обади по телефона, докато Димитров разговаряше с Минев и запита на английски дали Минев претендира, че е съвременният Левски. Той отвърна на чист английски скромно, че няма такива високи претенции.

От гореописаното става ясно, че Т. Живков не е знаел какво ще се случи на 11 януари в къщата на Манолов. Това противоречи с твърдението от статията, че Живков е наредил задържането на привърженици на дружеството. Отново обаче се намира къртица, която осведомява пловдивските униформени за цялата информация, с която разполага, така че в нощта на десети срещу единадесети е блокиран кварталът, в който живее Манолов. Мислели са, че събранието ще бъде масово и пропускат няколкото делегати, които са посочени в статията на френския вестник. Цивилни ченгета са мародерствали в дома на Манолов. През същата нощ са арестувани много членове в градове и по-големи селища, където са учредени нови масови дружества. /...Няма следа от 71-годишния Илия Минев – председател на независимото дружество, прекарал 27 години по затвори и лагери./ След екстрадирането на членовете-учредители в чужбина на 16.01.1988г. е подадена молба в Софийски градски съд за учредяване на дружеството и легализирането му /това е излишно съгласно Конвенцията на ООН, приета много по-късно и в България./ Аз зорко следях събитията на 11.01.1989 г. и отразяването им по медиите. Късно вечерта след 10 ч. чуждестранните радиостанции информираха за безчинствата и арестите на милицията. Нашето радио представи случилото се във фантастична светлина: "В дома на Петър Манолов е извършен арестът на група заговорници, бивши криминални затворници. Архивите на писателя Манолов са конфискувани, семейството му е задържано като ятаци на криминално проявени. По-късно синът му е екстрадиран с родителите си в Париж." Радиото съобщи, че Стефан Вълков и Благой Тупузлиев също са арестувани и предадени на прокурора, за да им се търси отговорност по няколко члена за криминални деяния. А за изчезналия Минев не се споменава нищо. Той обявява гладна стачка в дома си същия ден и след като отслабва с 24 килограма, Тодор Живков му изпраща 9 души от Правителствена болница, криминализиран медицински екип. Този екип констатира факта, че здравето и животът на Минев са застрашени. Писатели и общественици,

включително Валери Петров и Радой Ралин, се застъпват за Минев, а също се отзовават и световни медии. Големи общественици, симпатизанти и противници отиват в дома на Минев и го призовават да прекрати стачката. Ние, няколко легионери, също се присъединихме към тази група. Но Минев остана непоколебим. По негови настоявания върнаха архива на Манолов, върнаха и семейството му от Париж. По време на мирния му протест руските агенти на КГБ внедряват къртицата Румен Воденичаров в дома на Илия Минев. Първият прескача дуvara на Минев със ски и пробива охраната около къщата, донасяйки на водача лекарства от Правителствена болница. Румен е международен алпинист и казва, че притежава лекарствата от Китай и Индия, а не от Америка. Това уверява Минев, че Румен е искрен негов последовател.

Като член на Ръководството на НДЗПЧ бях заинтересован от събитията и ги следях изкъсо. Външните радиостанции повториха съобщенията на нашите медии, а именно: "Арестуваната криминална група в дома на Петър Манолов е предадена на прокурора за следствие и образуване на дело." По това съобщение се осведомих за истината по-късно от Илия Минев и Стефан Вълков. Минев ми каза, че не е арестуван и предаден за следствие в ДС и Прокуратурата. Веднага е взет в джипката на цивилните агенти. Той запитва: "Арестуван ли съм?" Ченгетата му казват: "Не сте арестуван. Ще ви закараме във вашия дом. Преди това ви молим да ни посочите ресторант, в който да се почерпим с шампанско и водка." Минев обаче отказва, защото пие само безалкохолно, и предлага вместо това да отидат в сладкарница. В сладкарницата те му обещават да му дадат пенсия, макар че той не притежава дори един трудов ден в НРБ, било по затворите, било по лагерите. Опитват се да го съблазнят с още много други материални и духовни блага. Достатъчно е да се откаже от всякаква обществено-политическа дейност. След като го оставят в дома му, както посочихме по-горе, той обявява гладната стачка. Стефан Вълков и Топузлиев са откарани с джипа в Асеновград, а другите са освободени. В тая връзка много членове на дружеството в провинцията също обявяват гладна стачка, солидаризирайки се с обявените такива от Минев и Манолов.

Дружеството е първата неформална опозиционна организация, поради което правителството е принудено да спазва Хелзинкските споразумения. Всичко това се опитва да отрази статията на Жорж Дюпоа.

Приложените цитати от горепосочената статия са почернени в скоби.